

ταχειρίζομεθα ὡς παιδιάν, τὸ φορτονόμεθα ὡς ἐλάτιωμα ἀδιόρθωτον.

Ἀπὸ τὴν παρούσαν εἰκόνα, ἥτις παριστᾷ γυναικα τοῦ ὄχλου τῶν Παρισίων καπνίζουσιν, συμπεραίνομεν εὐκόλως πόσον ἀτελές καὶ ἄχρη εἶναι τῶν εὐρωπαίων τὸ κάπνισμα.

Τὸ κάπνισμα εἶναι κλασικὸν εἰς μόνην τὴν Ἀνατολὴν, τὴν γῆν τῶν *Χαλίων Νυκτῶν*, καὶ τοῦ μύρου, εἰς τὴν Εὐρώπην εἶναι πολλάκις ἀπεχθέστατον. Ἐκεῖ ἡ πίπα ἡ μεγαλοπρεπής, ὁ ναργιλὲς ὁ ποιητικώτατος, ἐδῶ μίμησις ἀναξία τῆς ἀληθοῦς πίπας, παντελὲς τοῦ ναργιλέ ἀχρηστία.

Εἰς τὴν προσωρινὴν ἐστίν τῶν φώτων τῆς νέας Ἀνατολῆς, εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, πολλῶν ὠραίων στόμα ἀδικοῖται σήμερον ἀπὸ τὸ θῆλυ σίγαρον, *cigarette de dame*. Κύριος οἶδε τί ἄλλα θαύματα κατώρθωσεν ἐδῶ ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν φράγγων!

ΗΘΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

(Συνέχεια, ὄρα φυλ. 36.)

Πρέπει ν' ἀποθάνης, ὦ Τηλέμαχε, ἐπειδὴ δὲν δύναμαι ἐγὼ ν' ἀποθάνω! θέλω ἐκδικηθῆ διὰ τὴν ἀχαριστίαν σου θανατόνουσά σε ἐνώπιον τῆς νύμφης σου! ἀλλὰ σὺ μαίνεσαι, ὦ δυστυχὲς Καλυψώ! θέλεις νὰ θανατώσης ἀναίτιον, ὃν σὺ ἡ ἰδίᾳ ἑρρίψες εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν δυστυχιῶν! Ἐγὼ ἐνέβαλον εἰς τὴν καθαρὰν καρδίαν τοῦ Τηλεμάχου τὴν θανατηφόρον φλόγα! ὁποῖα ἀρετὴ! ὁποῖον μῖτος κατὰ τῆς πονηρίας! ἔπρεπεν ἄρα νὰ τοῦ φαρμακεύσω τὴν καρδίαν; αὐτὸς ἤθελε μὲ ἀφήσει ἐὰν δὲν τὸν ἐμποδίζον! ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρω νὰ βλέπω ἐμαυτὴν καταφρονουμένην καὶ τιμωμένην τὴν Εὐχαριν. Ὁχι! Δὲν δύναμαι νὰ ὑποστῶ ἢ ὅ,τι μὲ πρέπει! ἀναχωρήσον λοιπὸν ὦ Τηλέμαχε, πλεύσον τὴν θάλασσαν καὶ ἄφῃς ἀπαρηγόρητον τὴν Καλυψώ, μὴ δυναμένην μήτε τὴν ζῶν νὰ ὑποφέρῃ μήτε νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον! Ἄφες αὐτὴν ἀπαρηγόρητον, αἰσχυνομένην καὶ ἀπληπισμένην μὲ τὴν υπερήφανόν σου Εὐχαριν. Ταῦτα διενεοῖτο καθ' ἑαυτὴν ἡ πρωτόληπτος Θεά, ἀλλ' ἐδίσταζεν εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ἥλπιζεν ὅτι θέλει νικήσῃ, διότι συνησθάνετο ὅτι καὶ ὁ Τηλέμαχος ἐπεθύμει τὴν εἰς τὴν νῆσόν της κατοικίαν του καὶ μᾶλλον τὸν θάνατον ἢ τὴν ὑστέρησίν της, ἀλλὰ ἄλλα διεβουλεύετο ὁ Μέντωρ ὅστις ἔλεγε τῷ Τηλεμάχῳ, ὦ υἱὲ τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸ νὰ πάσχῃς τόσα δεινὰ εἶναι τῇς πρὸς σὲ ἀγάπης τοῦ θεοῦ ἀποτέλεσμα! Δὲν εἶναι φρόνιμος ὅστις ἡσθάνη τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν παθῶν του, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἠξεύρει νὰ δυσπιστῇ εἰς ἑαυτόν. Οἱ Θεοὶ σ' ἔχει-

ραχώγησαν ἕως εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου διὰ νὰ σοὶ δείξωσιν ὅλον τὸ βάθος της, ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφῆσαν νὰ ῥιφθῇ εἰς αὐτήν. Μάθε λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελες καταλάβει ποτὲ ἐὰν τὸ ἐδοκίμαζες. Ματαίως ἤθελον σὲ διπληθῇ διὰ τὰς ἀπάτας τοῦ ἔρωτος, ὅστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ καὶ ὅστις μὲ τὴν ὑποφαινομένην γλυκύτητα κρύπτει τὰς φρικτοτέρας πικρίας. Ἦλθεν αὐτὸ τὸ βρέφος πλῆρες θελγῆτρων, στολισμένον ἀπὸ τὰς χάριτας, χαροποιὸν καὶ ἀστείον, αὐτὸ ἤρπασε τὴν καρδίαν σου καὶ σὺ ἔλαβες μεγάλῃν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ν' ἀφήσῃς νὰ τὴν ἀρπάξῃ. Ἐξήτεις προφάσεις διὰ νὰ μὴν αἰσθάνεσαι τὴν πληγὴν τῆς καρδίας σου, ἐπάσχιζες νὰ μὲ ἀπατήσῃς καὶ ν' ἀπατήσῃς αὐτὸς ἑαυτὸν καὶ δὲν ἐφοβείσο τὸ παρὰμικρόν. Ἰδὲ ἤδη τὸν καρπὸν τῆς αὐθαδείας σου. Σὺ ζητεῖς τὸν θάνατον καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη σου ἐλπίς. Ἡ Θεὰ ταταραγμένη, εἶναι Ἑρινύς. Ἡ Εὐχαρίς φλογίζεται αὐστηρότερα τῶν πόνων τοῦ θανάτου καὶ ὅλαι αἱ νύμφαι ζηλοτυποῦσαι εἶναι ἔτοιμοι νὰ κατασπαρχθῶσι μετὰ τῶν. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ προδότου ἔρωτος ὅστις φαίνεται κατ' ἀρχὰς τόσον γλυκὺς, ἀνάλαβε τὴν ἐναποληρηθεῖσαν γενναιοτήτά σου! ὦ πόσον σὲ ἀγαποῦν οἱ Θεοὶ, ἐπειδὴ σοὶ δεικνύουσιν ἀπλουστάτην ὁδὸν διὰ ν' ἀποφύγῃς τοὺς δόλους τοῦ ἔρωτος καὶ νὰ ἴδῃς πάλιν τὴν πατρίδα σου. Ὁ Τηλέμαχος θαμβωθείς καὶ ἐξυπνήσας τοῦ ὕπνου του, ἐζήτησε τὴν ἀναχώρησιν, ἀλλ' ἀπῆτει μόνον νὰ τῷ συγχωρηθῇ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Εὐχαριν, ὁ ἔμφρων ὅμως γέρων, γνωρίζων ἐκ πείρας ὅτι εἰς ἀποχαιρετισμὸς ἀποκατέστησε πολλοὺς νέους ἐπιλήσμονας τῶν ὑποσχέσεών των, δὲν παρεδέχθη τὴν πρότασιν καὶ εἶπε, δὲν δύνασαι νὰ νικήσῃς ἄλλως τὸν ἔρωτα εἰμὴ διὰ τῆς φυγῆς. Μακρὰν ἀπὸ τοιοῦτον ἐχθρόν, ὃν τότε νικῶμεν ὅταν τὸν φοβώμεθα καὶ τὸν φεύγωμεν ἄνευ ἐπιστροφῆς! οἱ λόγοι οὗτοι ἔπεισαν τὸν Τηλέμαχον καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παραθάλασσον ἀνεχώρησαν, μολὶς δὲ ὁ Τηλέμαχος ἀπῆλθε καὶ ἡσθάνη ὅτι ἀναγεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, ἐγὼ δοκιμάζω, ἔλεγεν ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ ἔλεγες, ὦ Μέντωρ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην τότε νὰ τὸ πιστεύσω, ἐπειδὴ μοὶ ἔλειπεν ἡ πείρα, ἥτις μᾶς λέγει ἥτις ἡ κακία νικᾶται διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως, τώρα πλεον δὲν φοβοῦμαι οὔτε θάλασσαν, οὔτε ἄνεμον, ἢ τρικυμίαν, οὔτε τὰ ἄλλα πάθῃ μὲ φοβίζουσιν! ὁ ἔρως μόνος προξενεῖ μεγαλήτερον φόβον ἀφ' ὅλα συνάμα τὰ ναυάγια.

Τὶ ὠραῖον παράδειγμα τοῦ κακοῦ ἔρωτος, ποῖοι ἀντιπερισπασμοὶ, ποῖα δύναμις τοῦ ἔρωτος, ποῖα νίκη προσωρινὴ κατὰ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ποῖα ὑπεροχὴ αὐτῆς. Αὕτη διέσωσε τὸν Τηλέμαχον καὶ αὕτη τοῦ κατέδειξε μετ' ὀλίγον τὴν κακὴν πορείαν ἣν διέτρεχεν. Αὕτη τοῦ παρέστησε διὰ πικροτάτου ἐλέγχου τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἤθελε κάμει εἰς ἑαυτὸν, εἰς τοὺς γονεῖς του, εἰς τὴν πατρίδα του, ἐν ἐπρωτίμα τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὴν ἀ-

ρετήν. Αὕτη τοῦ ἀπέδειξε πλέον ὅτι τὸ δραστικό-
τερον ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ ἀ-
ληθὴς ἐγκατάλειψις, διότι τὸ μέσον μόνον τοῦτο
δύναται νὰ σώσῃ τὸν οὕτω πάσχοντα, ἀλλ' ἂν ἐ-
πραξε ταῦτα ὁ Ἰηλέμαχος, τὰ ἐπραξε διότι εἶχε
τὸν Μέντορα ὁδηγόν, δηλαδὴ τὴν φρόνησιν αὐτὴν
ἥτις ποτὲ δὲν ἀπεχωρίσθη ἀπ' αὐτοῦ· ποῦ ὁμῶς
καὶ εἰς ἡμᾶς τοιοῦτος σωτήριος ὁδηγός; ὑπάρχει
ναὶ αὐλος, ἀκατάληπτός τις φωνή, ἥτις πολλάκις
μᾶς καταδεικνύει τὴν σχολιὰν πορεῖάν μας, ἀλλ' ἡ-
μεῖς τὴν περιφρονούμεν, τὴν ἀποδιώκομεν, διότι
νομίζομεν ὅτι εἶναι προσωρινόν τι ὄνειροπόλημα,
ἐνῷ εἶναι φωνὴ θεία ἐκ τοῦ οὐρανείου δώματος κα-
τερχομένη διὰ νὰ φωτίσῃ τὸ λογικόν μας, καὶ μᾶς
σύρῃ. Πόσον εὐτυχεῖς ἠθέλαμεν ἐπικληθῆναι εἰς ὅλας
τὰς πράξεις τὴν ἐπεκαλούμεθα καὶ τὴν ἐσυμβου-
λεύομεθα, ὡς μὴ ὥφειλεν ὁμῶς σπανίως εὐρέθη-
σαν ἄνθρωποι νὰ μὴ τὴν ἀποθήσωσιν! Εἶδατε ὦ
γυναῖκες τὴν Μαλβίαν ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν
ἀκούσῃ τί ὑπέστη!

Ἡ Μαλβίνα, ἡ δυστυχὴς Μαλβίνα, πιστεύουσα
ὅτι δὲν ἠγάπα τὸν Ἐδμῶνα, δὲν ἀμφίβαλεν ὅτι
μόνον ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον παρεκινεῖτο ν' ἀπέλθῃ
εἰς Ἐνδεβοῦργον μετὰ τῆς Βιρτών, ὅπου γενομένη
αὐτόπτης τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ Ἐδμῶνος προθυμίας
πρὸς ὅλας ἐξίσου τὰς γυναῖκας, αὐτόπτης καὶ τοῦ
ἀπὸ τὴν Βιρτώνα φημιζομένου γάμου του μετὰ
τῆς Σουμερίλλας, δὲν ἔχει τί πλέον νὰ φοβηθῇ
παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἠπατήθη ἀπάτην ἥτις ἀφῆρεσεν
ἀπ' αὐτὴν ἐν ὅλῃ τῆς τῇ ζωῇ τὴν ἡσυχίαν. Ὅταν
ἡ καρδιά εἶναι τετρυμμένη, ὅταν πονῶμεν εἰς τὴν
ἀπουσίαν τινός, ὅταν ἀγαλλώμεθα εἰς τὴν παρου-
σίαν αὐτοῦ καὶ εὐχαριστώμεθα εἰς τὰς πράξεις
του, ὅταν τὸν ὑπερασπιζώμεθα ἄνευ δικαιώματος
κοινωνικοῦ κατηγορούμενον, χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα
διὰ τὰ ἐλαττώματά του ψυχρότητα τινὰ ὡς τότε,
ἡ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὰ αἰσθήματα, ταῦτα, δὲν
ἐμπνέονται ἢ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ἢ εἶναι τὰ πρῶτα
ἀκροβολίσματα τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἔρωτος. Ἰδοὺ
λοιπὸν ἀληθεστάτη διάγνωσις τῆς καρδίας μας, ἐάν
τὴν ἐρωτήσωμεν ὅτι ἐρᾷ ἢ δὲν ἐρᾷ. Ἄν ἡ Μαλ-
βίνα δὲν ἠσθάνετο ὅποιανδήποτε συμπάθειαν πρὸς
τὸν Ἐδμῶνα τὸν ὁποῖον μόνον καὶ μόνον ἔπρεπε
νὰ τὸν ἀποστραφῇ διότι ἐγνώριζεν ὅτι ἦτον ἀ-
στάτου καὶ ψευδοῦς χερκτικῆρος, ὅστις ποτὲ εὐ-
δαιμονίαν δὲν προετοιμάζει, τὴν δὲ ὑπάρχουσαν
καταστρέφει, δὲν ἤθελε σκεφθῇ οὕτω, πίκτουσα
μὲ τὰ αἰσθήματα τοῦ κραταιοῦ τῶν ψυχῶν μας
ἀνακτος, ἤθελε τὸν ἐγκαταλείψει εὐθὺς καὶ οὐχὶ
νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καθότι εἶναι ἀποδεδειγμένον
ὅτι διὰ ν' ἀλησμονήσωμεν τὸν ἔρωτα, ἡ ἀπουσία,
ἡ ἐγκατάλειψις εἶναι τὸ μέγιστον φάρμακον, ἀλλ'
ἐγνώριζεν ὁ πονηρὸς Ἐδμῶν τὴν ἀδυναμίαν τῆς,
ἐγνώριζεν ὅτι ἂν ἔμενε πλέον τῆν ἀδυσίαν τῆς ἤθελεν
ἀλησμονηθῇ περισσότερον, διὸ ἐφεῦρεν ὑπὸ τὰς
πτυχὰς τοῦ ἔρωτός του, τὴν τοιαύτην ἐπιτήδευ-
σιν ἥτις τὸν εὐέλπιζεν ὅτι θέλει νικήσῃ τὴν σο-
βαρὰν ταύτην ψυχὴν, διότι ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς

ὅτι ἡ Μαλβίνα τὸν ἠγάπα καὶ οὕτε αὐτὴ ἡ καρ-
διά τῆς κάλλιον αὐτοῦ ἐγνώριζεν ὅτι τὰ φαινό-
μενα προτερήματά του τὴν κατεγοήτευσαν, διότι
ἤξευρεν ὁ γόης οὗτος ὅτι ὅταν γυνὴ λάβῃ συμπά-
θειαν εἰς νέον, ἡ συμπάθεια αὕτη θέλει μετατρα-
πῇ εἰς ἔρωτα, ἐάν πράττῃ ἐνώπιόν της πᾶν ὅ,τι
μὲ τὴν καρδίαν τῆς εἶναι συγκεκολλημένον καὶ ἐ-
πιθυμητόν, ἐάν ἀκούσῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην
ἐπιθυμίαν τῆς, ὅτι εἰς τὴν δυσαρεστηθεῖσαν γυ-
ναικεῖαν φύσιν ἡ ἔκλειψις τῆς δυσαρεσκείας τότε
ἐπιτυγχάνει ὅταν προσποιηθῇ ὁ ἔρων ὅτι φεύγει
διότι δὲν ὑποφέρει νὰ πάσχῃ αὐτὸς καὶ αὐτὴ νὰ
ἀδιαφορῇ, ὅτι τὴν ἐγκαταλείπει διότι ἀπέναντι
τόσων θυσιῶν δὲν βλέπει ἢ ἀχαριστίαν, ἀπάρνη-
σιν καὶ πρὸ πάντων προτίμησιν εἰς ἄλλην ἀνάξιον
ἐκτῆς, ὅτι ἀναγκάζεται ν' ἀγαπήσῃ ἄλλην ἐξ ἀν-
τιζηλίας ἢ πείσματος ἢ ἐκδικήσεως καὶ κατόρθω-
σεν ἕτι τόσον ῥαδιούργως ἐμχανεῖσθαι, τὸν ἠκο-
λούθησεν ἡ Μαλβίνα τόσον ἀστοχάστως, μὴν ἀ-
κούσασα καὶ τὰς ὁρᾶς παρატτηρήσεις τῆς φίλης
τῆς Κλάρας διὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Πυργίον τοῦ Βρε-
σδολίνου, διότι ἦτον ἀληθὴς τετρωμένη, διότι
ἐνόμιζεν ὅτι ὅσα ἐπραττεν ὁ Ἐδμῶν τὰ πράττει
ἐπειδὴ ἐδείκνυν ἡ Μαλβίνα ὅτι ἐπρωτίμα τὸν
Πρίαρον καὶ πρὸς ἐκδίκησιν τῆς ἀδιαφορίας τῆς
ὅλας τὰς πλεκτάνας του ἐθεώρει ἀπονοήματα πε-
ριφλεγούς ἔρωτος, ὅλας τὰς μωρίας του, ἐθεώρει
ὡς προτερήματα ἐπιφθονα, ὅθεν ἐνίκηθῃ ἀπὸ τὴν
λύπῃν ἀφ' ἐνός διότι αὐτὴ ἦτον ἡ αἰτία τῆς ἀνα-
χωρήσεως τοῦ Ἐδμῶνος καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τὴν
δυσαρέσκειαν, διότι ἐπρόκειτο ἄλλη καρδιά νὰ ἐ-
ξουσιάζῃ αὐτὸν ἀπὸ δύο δηλαδὴ πάθη τὰ ὁποῖα
εἶναι ἐπιτηδεδιότατα φάρμακα πρὸς ἀναζωογόνη-
σιν τοῦ ἔρωτος. Εἶναι λύπη καὶ δυσαρέσκεια
αἵτινες χωρὶς νὰ αἰσθανώμεθα αὐξάνουν τὸν ἔρω-
τά μας μᾶλλον τῆς χαρᾶς, ὡς εἶναι καὶ ἡ ζηλο-
τυπία ἥτις μᾶς ἀναγκάζει ν' ἀγαπῶμεν τὸν σύν-
τροφόν μας καὶ τοὶ γνωρίζοντες ὅτι οὗτος ἀγαπᾷ
καὶ ἄλλους ὑπερβολικότερα καὶ ἥτις μᾶς βιάζει
παντὶ σθένει νὰ περιορίσωμεν τὴν ἀγάπην του εἰς
μόνον τὸν ἑαυτὸν μας, διότι ὁ ἔρως ὅταν δὲν εἴ-
ναι ἀληθὴς εἶναι τὸ μᾶλλον ἀκατάστατον ὃν καὶ
ἂν φαίνεται· που ὅτι εὐχαριστεῖται εἰς τὴν χαρὰν
εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦτο εἶναι παιδιὰ του, καθότι αὐ-
τὸς διὰ ν' αὐξήσῃ διὰ νὰ γίνῃ μυθιστορικὸς, ζητεῖ
διαχύσεις καταστροφῶν καὶ συμφορῶν. Ἀλησμό-
νησε λοιπὸν καὶ ἡδὴ ἡ Μαλβίνα τὰς ἰδέας τῆς, ἐρρί-
ψεν εἰς λήθην τὰ ὅσα ἐπαθε παρὰ τοῦ Ἐδμῶνος καὶ
μὴ δυνήθεα νὰ βλέπῃ ἑαυτὴν διαβεβλημένην,
παραγκωνιζομένην, ἔτρεξεν εἰς Ἐδιβοῦργον μό-
νον ὡς ἔλεγε διὰ νὰ εἴπῃ τῷ Ἐδμῶνι ὅτι εἶναι πι-
στή καὶ τιμία, ἀλλὰ κυρίως, διότι ἐζήτει τὸν ἔ-
ρωτά του δι' ὃν ἠρνήθη σύζυγον ἄξιον ἐκτῆς, καὶ
ὀλίγου ἐδέησε νὰ γίνῃ αἷτιος φόνων ὡς καὶ ἐγένε-
το καὶ αἰτία μεγάλων ἀτοπιῶν, ὅπερ πᾶσα νέα
πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὅψιν διὰ νὰ σωθῇ.

Ὡς πάθος γλυκὺ ἐνταυτῷ καὶ πικρόν! Ὡς πᾶ-
θος ὅπερ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ καὶ δυσ-

τυχή! ὦ πάθος ὅπερ ὡς χαμαιλέον μεταλλάτ-
τεις ὡς θέλεις τὸ χρῶμά σου, πόσον ἀπατηλὸν
εἶσαι, ὅταν δὲν ἐμπνέσαι ἀπὸ τὴν ἀρετὴν καὶ
τὴν φρόνησιν! Διὰ τὴν αἰσθητικὴν εἰς τὸν πλα-
νήτην τοῦτον βίον μας, διὰ νὰ μᾶς ἀπομακρύνῃς
τῶν χρεῶν καὶ καθηκόντων μας ἢ διὰ νὰ μᾶς ὑ-
ποδείξῃς ὅτι ἄνευ σοῦ ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν τὴν
παντοδυναμίαν τοῦ πλάστου μας.

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ.

(ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου.)

Ἀντὶ τῆς γράϊας, τῆς μικρᾶς, τῆς στείρας ἐποχῆς
μας,

Εἰς ἣν πλανώμεθα δειλοὶ, μικροὶ καὶ μαραμένοι,
Εἰς ἣν διέρχεται ψυχρὸν τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μας,
Καὶ μόνον τάφος ἄδοξος καὶ πενιχρὸς μᾶς μένει·

Ἀντὶ φιλοφρονήσεων καὶ λέξεων σωρείας,
Ὅσας ἀφθόνως χορηγοῦν οἱ ἄγονοί μας χρόνοι,
Τοῦ Μεσαιῶνος ἤθελον τὰς αἵματοχυσίας,
Κ' Ἰππότου ξίφος ἢ γοργὴ νεότης μας νὰ ζώνῃ.

Τοῦ Μεσαιῶνος τὴν θολὴν ἐπόθουν τρικυμίαν·
Θρασύ: Ἰππότης, νὰ τιμῶ τὸν ἑαυτὸν μου μόνον,
Νὰ κλίνω λόγῃν εὐγενῇ εἰς κόρην ἐρασιμίαν,
Κ' εἰς ἣν νὰ παίζῃ βλέμμα μου ὁ Ἔρως μὲ τὸν
φόνον.

Ὅποια μέθη, μὲ στολὴν λευκὴν ὡς τὴν χιόνα,
Καὶ εἰς τὸν μαῦρον ἵππον μου ὑφύμενος ἐπάνω,
Εἰς τῆς τιμῆς νὰ ῥίπτωμαι τὸν καυστικὸν ἀγῶνα,
Καὶ ἐφιππος τὸ φίλημα τῆς κόρης νὰ λαμβάνω!

Δι' ἓνα κρίνον καλλονῆς ὠχρᾶς καὶ πεφιλμένης,
Κατὰ τοῦ ἀντιπάλου μου ταχύς νὰ ἐπιπίπτω,
Κ' ἢ νὰ τὸ θέτω σύμβολον ἀσπίδος ῥαγισμένης,
ἢ ἀτενίζων πρὸς αὐτὴν αἰμοδαφὴς νὰ πίπτω.

Εἰς τῆς χρυσῆς Ἀνατολῆς πετῶν τοὺς παραδείσους,
ὑπὸ σημαίαν αἵματος: θανάτου σταυροφόρος,
Πληγὰς νὰ δέχωμ' εὐγενεῖς εἰς συμπλοκάς ἀνίσους,
Πρὸς τοῦ Σινᾶ τὰ ἅγιον ἐνατενίζων ὄρος.

Μὲ τὸν σταυρὸν τοῦ ξίφους μου τὴν γῆν εὐαγγε-
λίζων,
Ὁρμὴν λυσσώδη ἐμμανοῦς Ἐμίρου νὰ κρατήσω,
Κ' εἰς τῆς βαρείας λόγῃς μου τὸ εὐγλωττὸν ἐλ-
πίζων,
ὑπὲρ τῶν ὅπλων τοῦ Χριστοῦ εἰς σέβας νὰ τὸν
πέσω.

Ὡ, τί ὠραῖον, ὕστερον ἀπὸ φρικτὴν πάλιν,
Ὡχρὸς τὴν ὄψιν, καὶ στολὴν αἵματωμένην φέρων,

Νὰ λησμονῶ τὴν νίκην μου ὁδὸν λαμβάνων ἄλλην,
Καὶ τ' ὄνομα τῆς φίλης μου τὸ εὐφρωνον προ-
φέρων!
Ἐὰν δὲ πέσω — νὰ ταφῶ εἰς ἐρημὸν τι δάσος,
Καὶ νὰ ὑμνῇ τὰ ἔργα μου ἐκ τῆς εἰρκτης ὁ Τάσ-
σος.

(1853.)

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἰπνο δὲν ἐρίσκει ἢ συμφορά. Τρεμουλιαστὰ στὴ
ράχην

Ὁ αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
Ἀκόμα οἱ λόγγοι εἶναι θολοὶ
Καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι.

Τὰ χόρτα πίνουν τὴν δροσιὰ τῆς νύχτας, καὶ τ' ἀη-
δόνι

Χύνει κελάδημα γλυκὸ,
Καὶ ἓνα ἀγεράκι μαλακὸ
Τὸ κύμα χαρᾶς κύνει.

Νεράϊδες, ποῦ δὲν φαίνονται, χρυσᾶ στεφάνια
πλέκουν

Εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφή·
Σὲ αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ
Ἀγγέλοι: παραστέκουν.

Ὡρα γλυκεῖα τῆς χαρᾶς, ποῦ ἡ φύσις βαλσαμόνει
Καὶ ἄνθη καὶ φύλλα καὶ κλαδιά . . .
Χαρὰ σὲ ἐκείνη τὴν καρδίᾳ
Ποῦ δὲν τὴν δέρνουν πόνοι!

Σιμὰ στὴ βρύση ποιητῆς, νιὸς ἄμοιρος, κοιτάζει
Τῆς γῆς τὴν ὄψιν τὴν θολὴν,
Καὶ μὲ τὴν ἐρημίᾳ μιλεῖ,
Καὶ συχνοαναστενάζει.

Ἄχαρη νύχτα, ἡ ὄψη σου ὁμοιάζει τῆς ψυχῆς μου.
Ὡ πῶς μὲ ἐμάγευες, ὦ πῶς
Σὲ εὑρίσκα πρῶτα χαρωπὸς,
Στὸ πλάγι τῆς καλῆς μου!

Ἀκὼ στὰ δένδρα πῶς λαλοῦν πουλιὰ ζευγαρωμένα,
Καὶ ἐγὼ — ταλαίπωρος ἐγὼ! —
Φάντασμα κ' ἴσκιον κυνηγῶ
Σὲ δάση ἐρημωμένα.

Κ' ἦταν τὰ δάση αὐτὰ ποτε παράδεισος ἐμπρός μου
Καὶ αὐτὴ ἡ βρυσοῦλα ἡ δροσερὴ.
Μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαρρεῖ
Εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου!

Ἀπ' ὄνειρα ἐπλανέθηκα, καὶ ἐπίστευσε ἡ καρδιά μου
Εἰς εὐτυχίης οὐρανοῦ.
Πέτε, κοτσίφια τοῦ βουνοῦ,
Ἐσεῖς τὰ βάσανά μου!